

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 7584/13
Љиљана ТОХОЉ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа
22. новембра 2016. године у саставу:

Helena Jäderblom, *председник*,

Dmitry Dedov,

Branko Lubarda, *судије*,

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења*,

С обзиром на горе наведену представку поднету 25. децембра 2012.
године,

С обзиром на запажања која је поднела Тужена влада и запажања
подносиоце представке,

После већања, одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ

1. Подносиоца представке, госпођа Љиљана Тохол је српска
држављанка рођена 1970. године а живи у Малом Зворнику.

2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) је првобитно заступао
њен бивши заступник, госпођа В. Родић, коју је недавно заменила њен
садашњи заступник, госпођа Н. Плавшић.

3. Преминули отац подносиоце представке је 8. априла 1991.
године покренуо два управна поступка у вези са враћањем имовине.

4. Отац подносиоце представке је преминуо 20. децембра 2001.
године. Подносиоца представке је приступила поступку као
наследник 29. новембра 2002. године.

5. Подносиоца представке је 13. маја 2009. године уложила две
посебне уставне жалбе, због наводне прекомерне дужине горе
наведених управних поступака.

6. Уставни суд је 12. новембра 2009. године и 7. јула 2011. године
утврдио повреду права подносиоце представке на суђење у
разумном року. Досуђено јој је приближно 1.500,00 евра (ЕУР) за
сваку уставну жалбу. Износ досуђен подносиоци представке на
основу прве одлуке Уставног суда исплаћен јој је 7. маја 2012. године.
Износ досуђен на основу друге одлуке Уставног суда исплаћен је

подносиоци представке 9. октобра 2015. године. Након обрачуна важеће каматне стопе, подносиоци је укупно примила 4.770,00 евра на име нематеријалне штете за утврђене повреде.

7. Први управни поступак завршен је 3. априла 2015. године. Изгледа да је други управни поступак још у току.

ПРИТУЖБА

8. Подносиоци представке притуживала се према члану 6. Конвенције због прекомерне дужине горе наведених управних поступака.

ПРАВО

9. Влада је од Суда тражила да представку прогласи недопуштеном, јер су домаћи судови признали наводну повреду и досудили подносиоци представке довољно обештећење. Према томе, она није могла да тврди да је жртва наводне повреде.

10. Подносиоци представке је оспорила ову тврдњу.

11. Суд на почетку констатује да је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију 3. марта 2004. године. Према томе, период који спада у надлежност Суда *ratione temporis* почиње од тог датума (види, уз одговарајуће измене, *V.A.M. против Србије*, број 39177/05, став 102, 13. март 2007. године).

12. Суд подсећа да статус „жртве“ подносиоца представке, у смислу члана 34. Конвенције, зависи од чињенице да ли су домаћи органи признали, изричито или прећутно, наводну повреду Конвенције и да ли су, ако је неопходно, пружили одговарајуће обештећење у вези с тим. (види *Видаковић против Србије* (одлука) број 16231/07, став 24, мај 2011. године; *Cocchiarella против Италије* [BB], број 64886/01, став 71, ЕЦХП 2006-V; и *Cataldo против Италије* (одлука), број 45656/99, 3. јун 2004. године).

13. С тим у вези, Суд констатује да је Уставни суд утврдио да је повређено право подносиоци представке на суђење у разумном року (види став 6. у горњем тексту), чиме је признао повреду на коју се притужује и, делотворно, испунио први услов утврђен у пракси Суда.

14. Статус жртве подносиоца представке затим зависи од тога да ли је досуђено обештећење одговарајуће и довољно, с обзиром на правично задовољење како је предвиђено чланом 41. Конвенције (види *Dubjaková против Словачке* (одлука), број 67299/01, 19. октобар 2004. године).

15. С тим у вези, Суд подсећа да се у предметима због дужине поступка, једна од карактеристика довољног обештећења која може елиминисати статус жртве тужиоца, односи на досуђени износ. Овај износ зависи, посебно, од карактеристика и делотворности правног лека. Стога су, државе као што је Србија, усвојиле правни лек осмишљен и да убрза поступак и да се слободно досуђују износи који – иако су нижи од оних које Суд досуђује – нису неразумни (види *Cocchiarella против Италије* [ВВ], цитирана у горњем тексту, ст. 96, 97).

16. У предметном случају, домаћи органи су, поред тога што су утврдили повреду, прогласили да подносиатеља представке има право на приближно укупан износ од 3.000,00 евра на име нематеријалне штете. Суд даље констатује да је подносиатељки представке заправо исплаћено укупно 4.770,00 евра, након обрачуна каматне стопе. Ова сума је већа од суме коју Суд досудио у околностима предметног случаја. Суд, према томе, налази да подносиатеља представке не може да тврди да је жртва наводне повреде у вези са дужином поступка од датума ступања Конвенције на снагу у односу на Србију до 12. новембра 2009. године и 7. јула 2011. године, када је Уставни суд утврдио повреду права подносиатељке представке.

17. У вези са притужбама подносиатељке представке на дужину спорног поступка након одлука Уставног суда, Суд примећује да су ове притужбе први пут изнете у запажањима подносиатељке представке поднетим Суду 4. маја 2015. године. Суд примећује да ове притужбе нису биле садржане у првобитној представци. Суд, према томе, сматра да је неприкладно да се то питање поставља у контексту конкретног предмета (види *Migoša против Црне Горе*, број 76522/12, став 71, 21. јун 2016. године; *Melnik против Украјине*, број 72286/01, ст. 61-63, 28. март 2006. године; *Skubenko против Украјине* (одлука), број 41152/98, 6. април 2004. године; и *Nuray Şen против Турске* (број 2), број 25354/94, став 200, 30. март 2004. године).

18. Представка се, према томе, мора одбацити према члану 35. ст. 1. и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку недопуштеном.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 15. децембра 2016. године.

Fatoş Aracı
Заменик секретара

Helena Jäderblom
Председник